

ARGUMENTS I REFUTACIONS¹

Lev Trotski

Publicat el 8 de juny de 1934

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de: “Argumentos y refutaciones”, en, Escritos, Tomo V, volumen 2, Editorial Pluma, Bogotá, 1976, pp. 446-450.

“La unitat del partit”

Cachin i Thorez acusen Doriot de trencar el front únic intern del Partit Comunista. De la mateixa manera, Blum i Paul Fauré exigeixen a l’ala esquerra del seu partit que pose per damunt del front únic del proletariat la unitat del Partit Socialista. L’analogia és notable. Ambdues burocràcies es defensen contra les necessitats històriques que les amenacen. Per tal de defensar-se, Paul Fauré i Thorez fan malabarismes amb la idea del front únic com si fossen pallassos de circ llençant-se pilotes amb el nas.

Parlar de “front únic” a l’interior del partit és absurd. El partit no és una coalició transitòria de grups divergents, i el front únic no pot tenir altre sentit que el d’una entente entre organitzacions distintes i àdhuc divergents, en vistes a un objectiu precís comú. Si una necessitat urgent produeix una divisió en el partit, i si aquesta es fa cada vegada més profunda i irreconciliable, de res serveix apel·lar al front únic intern. Cal analitzar de prop la pròpia política del partit, el seu contingut material. Si es demostra que l’estratègia del partit es contraposa a les necessitats històriques de la classe, la ruptura passa a ser no sols un dret sinó també un deure. Liebknecht prengué una posició contrària a la del seu poderós partit sense preocupar-se pel front únic intern, i tenia raó.

Com no assolir una meta

La falsedat de la política dels stalinistes francesos s’ha expressat i demostrat quasi matemàticament. Considerem-la de prop. La meta suprema dels stalinistes és destruir la socialdemocràcia. Aquesta es troba en una crisi històrica. Està dividida i esgarrada per la pressió dels esdeveniments i per les seues contradiccions internes. S’ha format una fracció que recolza l’apropament amb Moscou.

¹ “Arguments i refutacions”, La Verité, 8 de juny de 1934. En alguna frase dubtosa s’ha contrastat amb “En avant, Saint-Denis! Arguments et ripostes”, en, Oeuvres, tom 4, Publications de l’Institut Léon Trotsky – EDI, París, 1979, pp. 43-47.

Però allò que ha aconseguit la direcció stalinista ha estat la ruptura de l'anomenat Partit Comunista i que l'ala esquerra del Partit Socialista es girés, novament, cap a Blum i Paul Fauré! És el Partit Socialista, que durant anys (i tenia bones raons) tingué un temor terrible al front únic, qui ara s'apropia d'aquesta consigna tan atraient i la converteix en un crit acusador contra el partit stalinista! En nom del front únic el grup de Doriot ha trencat amb el partit, i l'experiència de Doriot fa dubtar els elements d'esquerra del Partit Socialista de la seua proposta de recolzar Moscou: per a ells ja no té cap utilitat aqueixa proposta.

Així, en posar la lluita contra els "socialfeixistes" (força imaginària malgrat la seua intransigència) per damunt de la realitat històrica de la lluita de classes, el partit stalinista arriba a un resultat diametralment oposat a la meta que s'havia fixat.

Política sectària?

Sovint inclús els nostres amics qualifiquen de sectària aquesta política de l'anomenat Partit Comunista. La paraula està mal usada. El sectarisme suposa un grup reduït i homogeni, lligat per una profunda i incommovible convicció, tanmateix les contradiccions que es donen entre aquesta convicció i el desenvolupament històric.

La burocràcia stalinista de França manca de qualsevol convicció. No està disposada a defensar les seues "idees" contra ningú i contra res, ni és capaç de fer-ho. Al contrari, allò a què està disposada és a prostrar-se en tot moment davant de les ordres arribades de Moscou, la política del qual està dictada per les preocupacions de la poderosa burocràcia nacional. Açò no és sectarisme, és pur i simple burocratisme.

La necessitat d'un partit

Saint-Denis no acota el cap davant la burocràcia criminal. Per cert, no podem desaprovar aqueixa actitud. ¿Però què significarà aquesta nova ruptura per a les masses influïdes per Saint-Denis? Hom no pot anar junt amb els stalinistes, el seu partit és incapaç de dirigir la classe obrera. Si ens detenim ací recolzem, almenys indirectament, l'autoritat del Partit Socialista. Però si declarem que aquest està en fallida, l'obrer en traurà la conclusió que és possible arreglar-se-les molt bé sense un partit, cosa que significaria reviure els més estèrils prejudicis sindicalistes.

El món de la política, igual que la naturalesa, rebutja el buit. Necessita una continuïtat en el pensament i en l'acció. Si portem fins a la ruptura la lluita

contra els stalinistes sense debilitar la voluntat de combatre els reformistes i els centristes, no podem escapar a aquesta conclusió: està urgentment plantejada la creació d'un nou partit revolucionari.

“Qualsevol cosa que vostès vullguen menys això”, criden els esperits temorosos. “Aquest no és el moment oportú. Som realistes, no constructors de partits i internacionals. Només la marxa dels esdeveniments, la pressió de les masses i la seua pròpia experiència podran fer sorgir un nou partit!”

Quanta saviesa! Quina profunditat de pensament! ¿Però què significa aquesta “marxa” dels esdeveniments? Ens exclou a nosaltres? ¿I d'on surt l'experiència de les masses? És que estem ací per a res? ¿Som incapaços d'intervenir en la marxa dels esdeveniments i de fertilitzar l'experiència de les masses?

“Les masses no volen un nou partit, volen la unitat, i sobre aqueixa base hem de construir”, objecten els intel·ligents tàctics. Allò que s'adequa a aquest desig d'unitat de les masses és la idea del front únic, de l'aliança obrera, embrió dels soviets. Però si ens detenim ací no fem més que augmentar la confusió. No és prou desitjar la unitat, cal saber com concretar-la. Només el partit els pot assenyalar a les masses el camí correcte. Precisament perquè el conjunt de la classe no té més que idees vagues, incompletes i confuses, és necessària la selecció de l'avantguarda. Per a un marxista les formulacions polítiques no expressen la consciència actual de les masses sinó la seua dinàmica, com la lluita de classes determina aquesta consciència i com ha de determinar-la.

Precisament per l'experiència de les masses arribem a la conclusió incommovible de què les dues internacionals estan en fallida. ¿Som profetes que ens guardem la nostra saviesa amb algun fi secret? No, som revolucionaris obligats a explicar-li a les masses la seua pròpia experiència. Heus aquí el començament del realisme marxista.

La “marxa dels esdeveniments” pot facilitar o endarrerir el desenvolupament del nou partit. Però la millor situació quedarà desaprovechada si els elements marxistes no compleixen el seu deure amb les masses, inclús sota les condicions més desfavorables.

La referència a la “marxa dels esdeveniments” és una abstracció totalment buida. Amb la mateixa aparent prudència es podria afirmar que aquest no és el “moment oportú” per a trencar amb Thorez; la marxa dels esdeveniments ha de produir aqueixa ruptura. Hom podria anar més lluny i dir que aquest no és el “moment oportú” per a la doctrina marxista, per al programa comunista; només l'experiència de les masses pot menar-les al seu alliberament. Però contraposar el marxisme o el programa comunista a l'experiència de les masses significa

aixafar tota l'experiència històrica de la classe obrera en nom de "l'experiència" de tal o qual grup burocràtic.

La doctrina marxista i el programa comunista no poden volar sobre del caos, com l'Esperit Sant, ni niar en el cervell d'alguns profetes. Necessiten un cos, és a dir, l'organització de l'avantguarda obrera. El seu desenvolupament pot dependre de molts factors i circumstàncies històriques que estem lluny de dominar. Però alhora que proclamem la fallida de les dues internacionals apel·lem, alhora, els treballadors més conscients, més decidits i abnegats i els invitem a agrupar-se en el nou partit i en la nova internacional.